

Theater maken
met mensen met
beginnende
dementie

*Een kijkje
achter de
schermpjes*

Joke de Jonge

Een kijkje achter de schermen

Theater maken met mensen met beginnende dementie

Joke de Jonge

ISBN 978 90 8850 831 8

NUR 748

© 2018 B.V. Uitgeverij SWP Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 j° het Besluit van 20 juni 1974, Stbl. 351, zoals gewijzigd bij het besluit van 23 augustus 1985, Stbl. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich te wenden tot Uitgeverij SWP (Postbus 12010, 1100 AA Amsterdam-Zuidoost).

Opgedragen aan mijn man Kees die mij blijvend inspireert.

Inhoud

Woord vooraf	11
Inleiding	13
1 Theater als middel	20
Spel en regie	25
Muziek en zang	31
Dans, beweging, poëzie en fotografie	39
Repeteren en doorloop	44
Decor, attributen en kostuums	49
Buurtbetrokkenheid – jong en oud	56
Generale repetitie	59
Effecten op het thuisfront	63
Reacties van het publiek	69
2 Aan de slag!	74
Nawoord	84
Woorden van dank	86
Tekst 'Ik ben alleenstaand, ik ben alleen'	88
Over de auteur	89
Kleurplaat	91

Woord vooraf

Mensen met beginnende dementie zien, merken en voelen zelf maar al te goed dat deze ongenode gast in hun hersenen allerlei ongewenste veranderingen in hun leven teweegbrengt. Hun sociale leven verschrompelt soms schrikbarend snel en uit veelal goede bedoelingen wordt de eigen regie hen te veel en te vroeg uit handen genomen. Het kan ook heel anders!

Mij vielen de schellen van de ogen toen ik een keer hartelijk ontvangen werd door mensen met beginnende dementie die wekelijks als groep bijeenkomen. Ik wist niet wat me overkwam en ik was nog dagen diep onder de indruk van hun open houding, heldere humor, spontaniteit en speelsheid, hun vindingrijkheid, vitaliteit en warmte. En niet te vergeten hun eerlijkheid. Ik ontmoette hen op een plek waar benadrukt wordt wat zij nog wél kunnen.

Dit boek is een pleidooi voor een open houding ten opzichte van mensen die anders zijn dan de meesten van ons gewend zijn, in dit geval door haperende hersenen. Sla niet op de vlucht als je iemand met dementie tegenkomt, maar kijk juist goed naar wie er voor je staat. Leer het onbekende te begrijpen of in elk geval open tegemoet te treden en als je de tijd neemt leer je ook vanzelf hoe je prima kunt meebewegen. Als je die invalshoek kiest is er zoveel ruimte te winnen voor degene met dementie terwijl er voor jezelf een heel nieuwe wereld opengaat.

Als er iemand is die een dergelijke houding met passie en vol overtuiging uitdraagt is het wel Adelheid Roosen. Inmiddels ook wel de Alzheimerfluisteraar genoemd. (Al is Alzheimer maar een van de vormen van dementie.) Wees gerust, ook zonder haar originaliteit kom je een heel eind, het gaat er juist omdat je jezelf bent en blijft.

‘Theater maken mét en gespeeld door mensen met dementie is in mijn verbeelding nu al een schouwspel waarin ik zou willen wonen. En eigenlijk is het theater op z’n best, omdat het een voorstel aan het publiek en de wereld is, hoe we zouden kunnen leven. Altijd.’

Adelheid Roosen

‘De naam ‘Alzheimer Fluisteraar’ kreeg ik van Anne-Mei The, hoogleraar langdurige zorg en dementie. Ze zag mij in mijn verhaal en de omgang met mijn moeder, en schreef er een column over. Het verblijdde mij toen ik deze benoeming ontving want ik herkende direct het beeld. Mijn moeder en ik die van woorden overgingen naar ‘zachte paardenneuzen’ die tegen elkaar aan bewegen. Tasten, snuiven, het woordeloos volgen van elkaar. Als een bijna natuurlijke vanzelfsprekendheid stapte ik in de wereld van mijn Mam en viel achter haar aan in een nieuw landschap. Haar behoefte bleek mijn eigen behoefte, want het enige dat zij eigenlijk uitstraalde was: beroer mij, raak mij aan. Dat vroeg van mij een andere attitude dan hoe we gewend zijn in het dagelijks leven met elkaar om te gaan. Dat leven wijst ons steeds op: vorm je mening, ben een individu, corrigeer je omgeving, verdedig je standpunt. Mijn moeder vroeg het omgekeerde. Dat was en is een zeer rijke ervaring.

Inmiddels ontwikkel ik deze attitude als een methode voor mantelzorgers. Veel mantelzorgers zijn nog verlegen met de situatie, of generen zich soms en weten niet goed hoe zich tot dementie te verhouden, hoe hiermee om te gaan. Dat veroorzaakt onnodige eenzaamheid aan alle kanten. Dus laten we samen staan, als ‘Alzheimerfluisteraars’. Als een ander soort medicijn. Als een benadering. Want Mam en haar kompanen met dementie kunnen zich niet meer aanpassen aan de bestaande realiteit, dus moeten wij, hun omgeving, met hen meebewegen. En wat we cadeau krijgen is een totaal nieuwe wereld. Als een Alice in Wonderland, vallen we met onze geliefde familieleden mee, in een gat in de grond en landen met hen in een prattend theeservies. Soms vind ik mijzelf terug, samen met Mam, liggend op de grond, koekeloerend onder haar bed, zoekend naar mijn vader. De gesprekken die ik daar met haar voerde, behoren tot de meest tedere gesprekken van mijn leven.

Adelheid Roosen, theatermaker

Fotograaf: Rob Webster

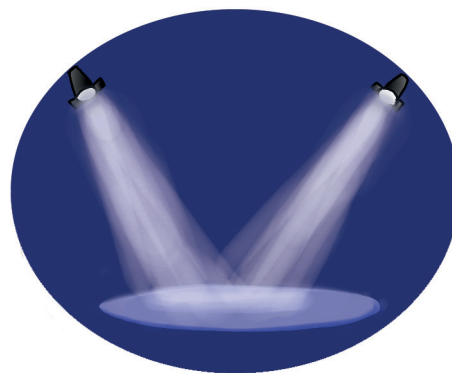
Inleiding

Kunnen mensen met beginnende dementie theater spelen? En hoe dan?

Eind 2017 speelde het Odensehuis Amsterdam Zuid het theaterstuk *Ontmoet ELKander*. In Odensehuizen – laagdrempelige inloopcentra voor mensen met beginnende dementie en hun omgeving – wordt benadrukt wat nog wél kan, in plaats van voortdurend de remmende last van de beperkingen te ervaren. In de Deense plaats Odense is dit concept ontstaan waarbij de mensen zelf bepalen hoe ze het liefst hun tijd met elkaar besteden.

Bij het idee dat mensen met beginnende dementie theater zouden kunnen spelen, trekken de meeste mensen hun wenkbrauwen op en kijken je verbaasd aan. Hoe kun je uitgerekend mensen die vrijwel geen tekst kunnen onthouden theater laten spelen? Dat blijkt heel goed te kunnen als je daar maar rekening mee houdt. Sterker nog: als je maar hún mogelijkheden als uitgangspunt van de voorstelling gebruikt en daarmee steeds improviserend omgaat. Dat kun je doen door vooral te zorgen voor datgene wat zij nodig hebben om overtuigend te kunnen spelen. Want ze blijken niet alleen prima in staat te zijn om te spelen, ze beleven er ook nog eens ongelooflijk veel plezier aan om met elkaar een dergelijk project te ondernemen. Of misschien beter gezegd: een dergelijke ontdekkingsreis.

Niet alleen de spelers, de muzikanten en de zangers zelf genoten van de voorstelling. Afgaand op de reacties van het publiek was het ook een daverend succes. Voor zover bekend is dit een primeur: de eerste keer dat mensen met beginnende dementie zelf met een officiële theaterproductie op de planken stonden. Actieve betrokkenheid bij de voorbereiding van die voorstelling (zo'n negen maanden) en bij wat zich zoal achter de schermen afspeelde, vormen de inspiratiebron voor dit boek. Interviews met verschillende vakmensen – theatermakers, een regisseur, een muziektherapeut, een choreograaf – die ervaring hebben met mensen met beginnende dementie leverden aanvullende informatie op. Verder boden gesprekken met meerdere betrokkenen een persoonlijker kijk op een gebeurtenis als deze en laat fotomateriaal zien wat in woorden niet altijd uit te drukken is.

Beginnende dementie: de ‘onzichtbaren’ in de schijnwerpers

Dicht op de huid zittende films en documentaires, personages met dementie in televisieseries (zoals in Dokter Deen en Hendrik Groen), theater en muzikale voorstellingen rond het thema, indringende privéverhalen over degenen die het overkomt en hun directe omgeving, schrijvende toestanden in instellingen, de boeken van Hugo Borst, het manifest, unieke uiteenlopende producties van Adelheid Roosen, openheid erover bij steeds meer Bekende Nederlanders, al dan niet uitzicht op een medicijn en inzamelingsacties voor nader onderzoek: we worden overspoeld met informatie en indrukken over dementie. Dat is op zich niet zo gek, omdat steeds meer mensen er direct of indirect mee te maken krijgen en de voorspelde toename van de ziekte schrikbarend is. Alzheimer Nederland voorspelt dat meer dan een half miljoen mensen er in 2040 in Nederland aan zal lijden. Dus informatie en voorlichting doen er op zich zeer toe, alleen ligt de nadruk bijna altijd op het schrikbeeld hoe dementie gaandeweg steeds meer ingrijpt in elk deel van ons dagelijks bestaan. Bij al die bedreigende informatie ontbreekt meestal iets heel essentieels: de lange periode die daaraan voorafgaat. Vooral één ding springt erg in het oog: het gaat vrijwel altijd over mensen die in de latere of laatste fase van het dementieproces verkeren.

De groep die nog aan het begin van dit hele proces staat blijft bijna altijd buiten beeld; mensen met *beginnende dementie* zijn vrijwel onzichtbaar in de media. En ook hoe zij zich na de diagnose moeten herpakken om in staat te zijn hun leven met dit ingrijpende gegeven opnieuw in te richten en zich daaraan aan te passen. Daarom associëren de meeste mensen dementie met zaken als verlies en verdriet, patiënt worden, loodzware zorg, toenemende afhankelijkheid en aftakeling, uitzichtloosheid, euthanasie en de laatste levensfase. Nieuwsuur liet in januari 2018 met behulp van een peiling van onderzoeksbureau Ipsos zien hoe ongelooflijk scheef de beeldvorming van veel Neder-

landers over dementie is. Hoogleraar geriatrie en hoofd van het Alzheimercentrum van het Radboudumc, Marcel Olde Rikkert, vindt het ‘verontrustend dat zoveel Nederlanders geen idee hebben hoe goed mensen met dementie nog kunnen functioneren’. Veel mensen overlijden voordat ze die laatste fase überhaupt bereiken. De min of meer *onzichtbaren* vormen een andere, veel grotere groep mensen met dementie.

Van de 270.000 mensen met dementie in Nederland woont maar liefst 70 procent thuis, dus dat zijn er 189.000. Voeg daaraan toe dat ieder uur vijf mensen dementie krijgen, het stellen van de diagnose meestal minimaal een jaar duurt (bij jongere mensen gemiddeld zelfs vier jaar) en er uitgegaan wordt van een gemiddelde duur van acht jaar bij een dementieproces, en het sommetje is af.

Heel veel mensen in de beginnende fasen van dit proces kunnen met wat hulp nog jaren zelfstandig blijven wonen en een betekenisvol leven leiden.

Zoals hoogleraar Langdurige Zorg en Dementie aan de Universiteit van Amsterdam en lector Sociale Benadering Dementie (SBD) aan Stenden Hogeschool Anne-Mei The aangeeft: ‘(...) willen alle mensen goed gezelschap en een betekenisvolle dagbesteding. Mensen met dementie zijn niet anders dan wij.’ Voor mensen die nu lijden aan dementie is nog geen uitzicht op een medicijn, maar zij maakt met haar Sociale Benadering Dementie heel duidelijk dat het sociale domein minstens zo helend kan werken. Bij veel mensen ligt vershraling van de sociale context en isolatie op de loer zodra ze het label ‘dementie’ opgeplakt krijgen. Haar woorden zijn glashelder: ‘Mensen met dementie zijn gewone mensen, met gewone behoeften. Die ook graag leuke dingen doen en goede relaties willen hebben.’

Dit boek is een pleidooi om een groeiende groep kwetsbare mensen vele uurtjes plezier met elkaar te laten beleven. Meer nog vormt het een hartstochtelijk betoog om eens op een andere manier naar mensen met beginnende dementie te kijken, namelijk naar het talent dat zij nog steeds in huis hebben en hoe zij dat kunnen laten zien: in de schijnwerpers op het podium!

Theatrale vertelling en spel

Er zijn meerdere manieren denkbaar om tot een theaterstuk te komen. Geen dialogen, maar een verhaallijn door een levendige verteller naar voren laten brengen leek ons de beste basis. Plus een in alle scènes optredende hoofdrolspeler zonder dementie, hier steeds 'het meisje' genoemd. Wij besloten tot een korte monoloog in de eerste scène om levendige woorden aan een terugblik te kunnen geven en tot een piepkleine dialoog op één ander moment. Terwijl de verteller het publiek meeneemt naar een bepaalde locatie en naar wat zich daar afspeelt, ziet het publiek de spelers het verhaal in een aantal scènes uitbeelden. Het theatraal en beeldend neerzetten van een scène kan ondersteund en versterkt worden door muziek, zang, dans, beweging en meer. Verder is er een scala aan ingrediënten om een bepaalde sfeer of stemming bij het publiek op te roepen (bijvoorbeeld via het decor, kostuums, attributen, poëzie, fotografie...).

Muzikale mogelijkheden

Een muzikaal intermezzo of muziek als ondersteuning van een scène brengt niet alleen de voorstelling naar een hoger plan voor het publiek. Wie veel met mensen met dementie omgaat, weet maar al te goed dat muzikale uitingen ongekennde mogelijkheden voor hen vormen. Het simpelweg genieten van muziek en de gevoelens die erdoor opgeroepen worden is één ding, maar het actief zingen van een lied en het zelf

bespelen van een instrument kan nóg een dimensie toevoegen. Daarom besteed ik aandacht aan de verschillende muzikale mogelijkheden bij een voorstelling als deze en vanzelfsprekend ga ik ook na bij welke manier van ermee omgaan muzikanten met beginnende dementie zich goed voelen.

Dans, beweging, poëzie en fotografie

Een vorm van dans of beweging in de voorstelling opnemen kan erg aanspreken. Het hoeft niet, maar het voegt wel veel toe en met een kleine inspanning kun je al resultaten behalen die de moeite waard zijn. In dit boek maak je kennis met zowel een geestige groepsdans als een opzweepende, ontroerende tango. Poëzie is geen noodzakelijk onderdeel van een theatervoorstelling, maar het voordragen van een gedicht legt net een iets ander accent dan spel en kan er goed bij aansluiten en het versterken. Bovendien zijn veel mensen met beginnende dementie in staat om prachtig voor te dragen en beleven zij daar veel plezier aan. Allerlei vormen van kunst kunnen een grote of kleinere rol spelen bij een voorstelling. Creativiteit is sowieso een onmisbaar element.

Omdat beelden er enorm toe doen voor mensen waarbij verbale indrukken meestal minder binnenkomen, vormen foto's inspirerend materiaal dat op uiteenlopende manieren ingezet kan worden. Uit drie bronnen heb ik ze niet voor niks rijkelijk door dit boek gestrooid. Verschillende fotografen leverden amateurbeelden die als 'werkmateriaal' dienden. Een serie foto's van huisfotograaf Josien Wallast werd ingezet als sfeervolle impressie die in het decor tot de verbeelding sprak en dat kleurrijker maakte. En tijdens de voorstelling had kunstfotograaf Kees van der Meulen de hand aan de camera.

Museumbezoek als inspiratiebron

Kunst kan als inspiratiebron dienen. Verschillende musea richtten zich de laatste jaren actief op mensen met dementie met speciaal op hen afgestemde programma's. In navolging van een project van het Museum of Modern Art in New York, waar het ontvangen van mensen met dementie al jaren een succes is, organiseren twaalf Nederlandse musea 'Onvergetelijk': een interactieve rondleiding en workshop voor mensen met dementie en hun begeleiders (zie voor meer informatie de website www.onvergetelijkmuseum.nl). Dat museumbezoek inspireert en kan doorwerken in een theatervoorstelling zul je op meerdere plekken in dit boek merken.

Zelf creatief aan de slag

Omdat het Odensehuis als vrijwilligersorganisatie niet alleen mensen aantrekt die zich graag voor anderen inzetten, maar tegelijkertijd volop ruimte voor eigen initiatieven biedt, is deze vernieuwende vorm van dagbesteding een paradijs voor creatievelingen en kunstenaars. Als professionele en 'spontane' kunstmakers elkaar treffen kan er allerlei prachtigs ontstaan. De meeste mensen met beginnende dementie reageren heel positief op een creatieve activiteit als bijvoorbeeld schilderen. Dat geldt ook als zij concreet uitgenodigd worden om op andere manieren creatief met materialen aan de slag te gaan. Hoe helderder de bedoeling, des te beter kunnen zij aanhaken. Welke kunststukjes er zijn geboren, is vooral aan het decor te zien.

Buurtbetrokkenheid – jong en oud

Bij buurtbetrokkenheid hebben wij het over jong en oud. Dementie kan ook 'jonge' mensen treffen; 'jong' slaat dan op de leeftijd tussen 40 en 65 jaar. In Nederland zijn dat ongeveer 12.000 personen (bron: Alzheimer Nederland). Bij mensen van die leeftijd wordt niet zo snel aan dementie gedacht, dus duurt het vaak langer voordat de diagnose duidelijk is. NB: Als wij hier schrijven over 'jong en oud' bedoelen wij met 'jong' kinderen of jongeren en geen mensen die op jonge leeftijd dementie krijgen.

Dat jong en oud van elkaar kunnen leren en elkaar kunnen inspireren is wel bekend. Als kinderen volwassenen ontspannen zien omgaan met mensen met dementie tonen de meeste kinderen ook geen terughoudendheid, eerder misschien nieuwsgierigheid. Een voorstelling is een geschikte gelegenheid om kinderen uit de buurt erbij te betrekken en kan zo weer een stapje verder zijn naar een dementievriendelijke samenleving. Toevallig zijn wij gezegend met actieve enthousiaste buurtgenoten en waar dat zoal in resulteerde, kun je verderop zien.

Effecten op het thuisfront

Zou het thuisfront er iets van merken dat mensen die voor dagelijkse zaken vooral afhankelijk zijn nu ineens zelf actieve rollen spelen? Hoe kijkt men naar een voorstelling als deze? Zijn de verwachtingen hooggespannen of nemen mensen bij voorhand al aan dat het 'best leuk' is, maar dat het artistiek gezien vast weinig voorstelt? En hoe hebben de spelers zelf het hele proces ervaren? Als afsluiting heb ik een aantal persoonlijke impressies van de spelers en het publiek genoteerd.

Het geheel ziet er kort samengevat als volgt uit:

- De basis wordt gevormd door een simpele verhaallijn die een verteller levendig naar voren brengt.
- Een hoofdrolspeler zonder dementie speelt in elke scène een rol.
- Handelingen van de spelers laten per scène zien wat de verteller vertelt.
- Muzikale intermezzo's en/of muzikale ondersteuning van een scène en zang tillen het geheel naar een hoger plan.
- Dans, beweging, poëzie en fotografie passen hier heel goed bij.
- Decor, kostuums en attributen kunnen voor verdere aankleding zorgen.
- Naar eigen wensen en mogelijkheden kan de voorstelling aangevuld worden met vele denkbare kunstuitingen.
- Al dan niet kan jong en oud uit de buurt erbij betrokken worden.

Inhoud van dit boek

In het eerste deel bespreek ik de opzet en aanpak van het theaterstuk, waarbij je twee typen kaders aantreft: een lampje wijst op een theatertip en in het andere type kader vind je algemenere adviezen en aanraders. Bij het weergeven van de ervaringen van de geïnterviewde vakmensen, wijk ik daarvan af. Daar zijn alle adviezen en tips vanwege de leesbaarheid integraal in de tekst opgenomen. In 'Aan de slag' wordt kort ingegaan op de coördinatie, de planning en de prioriteiten en worden nog wat laatste praktische handreikingen geboden. Verder zijn enkele blogs (van de website van het Odensehuis) over de voorbereidingen en de uitvoering opgenomen.

Voor wie is dit boek?

Dit boek is bedoeld voor mensen die veel met mensen met beginnende dementie verkeren of beroepshalve de dag met hen doorbrengen. De ongewilde achteruitgang van de hersenen heeft enorme impact op hun leven, maar zij zijn veel meer dan alleen maar die beperking. Om die reden spreek ik in dit boek over mensen met beginnende dementie en gebruik ik niet de term 'dementen'. Dit boek is ook voor mensen die niet snel voor zich zien dat mensen met beginnende dementie nog ergens plezier in hebben en voor degenen die graag willen weten hoe mensen met beginnende dementie plezier kunnen hebben. En helemaal voor degenen die de uitdaging aan willen gaan dat via theater te realiseren. Ik hoop dat dit boek mensen in ontmoetingscentra en andere vormen van dagbesteding inspireert om (verder) het theatrale pad op te gaan. Verder is het boek voor iedereen die er benieuwd naar is hoe mensen met een geheugenbeperking toch volop hun talenten kunnen laten zien in een theatervoorstelling.

Als voorproefje van het gebruik van kunst en fotografie en om vast een beetje in de stemming te komen, volgt hier het eerste blog over de voorstelling dat op de website van het Odensehuis staat. Geïnspireerd door het werk van Alechinsky bij een bezoek aan het Cobramuseum, maakten meerdere mensen onder leiding van kunstenaar Willemien Bellaart dit schilderij. Omdat we het gebruik van een logo voor berichtgeving over de voorstelling belangrijk vonden, werd al snel besloten dat dit gezamenlijke kunstwerk daar heel geschikt voor was. We hopen dat dit al naar meer smaakt.

Waar 'hij' staat wordt tegelijk altijd 'zij' bedoeld. In verband met de privacy heb ik vooral voornamen gebruikt. Ik hoop van harte dat veel mensen plezier zullen beleven aan de theateravonturen in dit boek en dat het aanstekelijk werkt om met een groep mensen aan de slag te gaan. Lees, kijk en verwonder je! En geniet er vooral van!

Hier is het **eerste blog** over de voorstelling **Ontmoet ELKander** die we volop aan het voorbereiden zijn. Dit festijn gaat plaatsvinden in het Montessori Lyceum Amsterdam op:

Zaterdag 16 december a.s. van 13.30 – 16.30/17.00 uur.

Verschillende groepjes zijn actief bezig met een onderdeel van de voorstelling, zoals decor, creatief, fotografie, muziek, kostuums, het oefenen van de scènes met regie en meer. De komende tijd lichten we een tipje van de sluier op. Dit keer richten we de spotlights op het decor, dat uit een spannende combinatie van technieken bestaat. Lisa tekent voor het ontwerpen en maken van de decorstukken, terwijl huisfotograaf Josien Wallast erop uit trok om bijzondere, passende beelden bij de scènes te zoeken.

De voorstelling is een modern sprookje, dat begint achter het gesloten hek van een beschermde tuin.

Fotograaf: Josien Wallast

Nadat de verteller ons de tuin in heeft geleid, zien we een rijtje coniferen.

Hier laat Lisa een voorbeeld ervan in miniformaat zien: achter de coniferen zit een steun, in termen een zetstuk met een schor geheten. Zo prijkt er straks een rij coniferen op het podium. Ze probeert zich een beetje achter de bomen te verschuilen om te laten zien dat de tuinjongen zich er straks achter verschuilt, terwijl hij naar Rosalyn, het meisje van zijn dromen gluurt. Maar verder verklappen we nog niks.

'Je kan op allerlei manieren een decor vormgeven, zo komt er ook een kort filmfragment over het Mauritshuis, omdat twee schilderijen die daar te zien zijn een rol spelen in de voorstelling. Het Meisje met de parel van Johannes Vermeer en Het puttertje van Carel Fabritius. Het is een voorstelling waarbij ook kunst inspireert.'

Naast decorstukken wordt de juiste sfeer in alle scènes geschapen door projectie van de bijzondere foto's van Josien en passend afgestemde belichting door Marnix.

Mart volgt *'The making of ...'* op de voet en fotografeert allerlei momenten, zoals muzikale improvisaties of het oefenen van de keukenscene in restaurant *'Con Amore'*.

Fotograaf: Josien Wallast

Eigen foto

'Gaan we die schalen nou op ons hoofd zetten of zullen we er lekker gek mee dansen, alsof het een soort buikdans is?'

Na deze tekst wordt het blog afgesloten met wat praktische informatie.

Fotograaf: Mart Schut